

РЕШЕНИЕ

№ 7462

гр. София, 21.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 13.11.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Татяна Жилова

Вяра Русева

при участието на секретаря Дора Тинчева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **10062** по описа за **2020** година докладвано от съдия Татяна Жилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208- 228 от АПК във вр. чл. 63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Е. К. Й. срещу Решение по н.а.х.д.№ 3264/2019г. по описа на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 136- ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 18-4332-015817 на Началник отдел „Пътна полиция“ към СДВР, с което за нарушение разпоредбата на чл. 174, ал. 3 от Закон за движение по пътищата /ЗДвП/ на касатора е наложено административно наказание „лишаване от право да управлява МПС“ за 24 месеца и „глоба“ в размер на 2000 лв. и на основание чл. 179, ал. 2. пр. 1 на Е. К. Й. е наложена глоба в размер на 200 лв. за нарушение по чл. 20, ал. 2 от ЗДвП.

Касаторът навежда доводи за касационни основания по чл.348, ал.1, т.1 и т.2 НПК – допуснати от СРС нарушения на материалния закон и съществени нарушения на процесуални правила. Твърди, че не е доказано от събраните писмени и гласни доказателства извършването на твърдените административни нарушения, като съдът не е проявил необходимата процесуална активност да изясни спорните по делото факти и обстоятелства. Претендира съдът да постанови решение, с което да бъде отменено обжалваното решение на СРС и потвърденото с него наказателното постановление. Претендира разноски по делото.

В съдебно заседание касаторът, чрез адв.Д., поддържа жалбата. Претендират се разноски.

Ответникът- Столична дирекция на вътрешните работи- Отдел „Пътна полиция“- редовно призван, не изпраща представител в съдебно заседание и не ангажира становище по делото.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение по делото за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София, XII касационен състав, след като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема за следното:

Касационната жалба е допустима като подадена в срок, от лице- страна в производството, и срещу акт, подлежащ на касационно оспорване. Разгледана по същество, тя е неоснователна

За да постанови решението си, районният съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя Г. и писмените доказателства, представени с наказателното постановление и приобщени по реда на чл. 283 от НПК. Въз основа на тях е приел за установено, че на 28.07.2018г. младши контролър Г. заедно с колегата си С. са изпратени от оперативна дежурна част на [улица] във връзка със сигнал за възникнало ПТП. При пристигането си на място установяват водача Й. и управлявания от него автомобил „ Пежо 106“ с рег. [рег.номер на МПС] . Последният бил видимо катастрофирал в дърво отдясно на пътя, във нетрезво състояние. Й. се намирал в колата си и отказал да даде проба за алкохол. Издаден му бил талон за медицинско изследване на кръвта, с указание да се яви в болница Св. А.. В тази връзка, на касатора е съставен АУАН въз основата, на който е издадено и обжалваното пред първа инстанция НП № 18-4332-015817.

Въз основа на горните фактически установявания СРС е обосновал правния извод, че касаторът е извършил вменените му административни нарушения. Приел е и че НП е издадено от компетентен орган и в кръга на неговите правомощия, като в хода на административно- наказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения.

Решението е правилно.

С оглед граматическото и систематическото тълкуване на нормата на чл.20 ал.2 ЗДвП, съобразена скорост е тази скорост, в рамките на разрешената за пътя, която позволява да бъдат отчетени всички особености на пътното платно с оглед безопасността на движението. Съгласно чл.20, ал.2 изречение последно ЗДвП, водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението. От това следва, че нормата предписва конкретно правило за поведението, което следва да спазват водачите на ППС с цел осигуряване безопасността на движението. Също така скоростта на движение на пътнотранспортните средства се избира от водачите им, но тя не е произволна, а се обуславя от възможността да бъдат съобразени редица обективни обстоятелства: видимост на пътното платно, атмосферните условия и всички други, които имат значение за безопасността на движението, т.е. понятието пътни условия е общо и включва всички изисквания, посочени в чл.20, ал.2 ЗДвП, с които трябва да се съобрази водача при избор на скоростта на движение във всеки конкретен случай. Несъобразена скорост е всяка скорост, избрана от водача, която не му позволява да спре ППС при възникнала опасност за движението. Фактът на причиняване на ПТП е достатъчен за определяне на скоростта на водача като несъобразена, без да е

необходимо в АУАН и НП да се посочва конкретната скорост на движение и с кои точно обстоятелства тази скорост не е била съобразена. Фактическият състав на правната норма не изисква посочване на конкретна скорост, с която следва да бъде управляван автомобила и непосочването на такава скорост в акта за установяване на административно нарушение и в наказателното постановление не е нарушение. Скоростта следва да е в рамките на разрешената, но съобразена с конкретната обстановка и ситуация на пътя и да позволява на водача да контролира непрекъснато МПС, което управлява, съгласно чл. 20, ал. 1 от ЗДвП. Обстоятелството, че управляваният от санкционирания водач автомобил е катастрофирал е достатъчно доказателство, че водачът е изгубил контрол над автомобила и причината за това е несъобразена скорост с конкретната пътна обстановка, релефа и с мократа пътна настилка. Всяка скорост, която не позволява на водача да намали скоростта и да спре превозното средство създава опасност за движението и става причина за осъществяване на пътно-транспортно произшествие е „несъобразена скорост“. За нарушението е наложено предвиденото в кореспондиращата му санкционна норма на чл. 179, ал. 2 предл. 1 от ЗДвП, административно наказание.

По отношение на другото потвърдено с обжалваното решение нарушение, настоящият съдебен състав намира, че разпоредбата на чл. 174 ал.3 от ЗДвП в относимата редакция предвижда, че водач на моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и/или с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от две години и глоба 2000 лв.

Нормата съдържа два отделни състава на административни нарушения: отказ за извършване на проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози и неизпълнение на предписание за медицинско изследване на концентрацията на алкохол в кръвта му и/или наркотични вещества или техни аналози. Осъществяването, на което и да е от горните две нарушения ангажира административнонаказателната отговорност на нарушителя по същата правна норма. Следователно, отказът бъде изпробван за употреба на алкохол с Алкотест Дрегер 7410+, обективиран в съставения на място АУАН, е достатъчно основание за санкционирането му по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП. Несъмнено установено е, че с поведението си е отказал изпробването с Алкотест – Дрегер за съдържанието на алкохол в кръвта му, което е и достатъчно основание за налагане на предписаната от закона санкция. Не е необходимо реализиране и на двете, описани в алтернативно предвидени хипотези. Същевременно, няма данни да е изпълнено и предписанието за медицинско изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта, дадено по време на проверката, поради което, противно на възраженията на касатора, правната квалификация на нарушението по чл.174, ал.3 от ЗДвП в НП е вярна. Наказание е наложено за реализиран административно наказателен състав по чл.174, ал.3 ЗДвП, като фактическите обстоятелства във връзка с този състав са точно и безпротиворечиво описани в АУАН и НП. Повдигнатото административно

обвинение е за нарушението, което касаторът безспорно е извършил и за което е санкциониран. В тази връзка не може да се приемат доводите на процесуалния му представител, че е налице разминаване между фактическите установявания и правната квалификация.

Предвид съвпадане правните изводи на настоящата съдебна инстанция с тези на районния съд, решението следва да се остави в сила.

Водим от горното, съдът

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 06.02. 2020г. на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 136-ти състав по НАХД № 3264 по описа за 2019г.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ :